

[Ragnhild Andersen.]

den høje rigsdag efter mit partis mening ikke kan sidde rentemodtagernes berettigede krav overhørig.

Jeg anbefaler så indtrængende, jeg kan, ikke alene ærede ordførere, men samtlige den høje rigsdags medlemmer at overveje og tænke over, om de ikke føler det som en hån mod vore gamle at give dem kun 13 mill. kr., prisen for en ganske enkelt af de kaserner, man bygger under den store militæroprustningsgalskab. Jeg anbefaler på det varmeste ordførerne, og ikke alene ordførerne, at tænke over det forslag, mit parti har stillet, og jeg anbefaler ærede medlemmer ikke at affinde sig med den lille håndsrækning, den lille skilling, som ministeren her har foreslået, jeg henstiller, at man behandler sagen i et udvalg, og at man også tillader mit parti, som man holder udenfor samtlige udvalg, at være med i dette udvalg, og at man finder frem til en mere forsvarelig løsning for rentemodtagerne, løser nogle af deres problemer og ikke overlader dem til den sult og fattigdom, de lever i i dag, og ikke taler så overlegent fra denne talerstol om deres problemer, som jeg har indtryk af at man har gjort i dag. De lider nød og savn, og de forslag, mit parti har stillet, er hverken overbud eller overflødige. Jeg anbefaler på det varmeste, at de bliver gennemført.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg har forstået på de ærede ordførere, at man fra alle sider ønsker spørgsmålet behandlet i et udvalg, og at man også ønsker, såvidt gørligt, at give forslaget en hurtig behandling, så jeg skal ikke forlænge forhandlingen synderligt, idet jeg går ud fra, at jeg så i udvalget vil få lejlighed til at møde flere af de spørgsmål, som har været nævnt her i dag, men jeg må dog gøre nogle enkelte bemærkninger.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Kaj Andresen, at det grundsynspunkt, som ligger bag det lovforslag, jeg har stillet, er at komme bort fra eengangstillæggene og over til en halvårlig regulering for at være så retfærdig overfor aldersrentemodtagerne som overhovedet muligt. Vi har på dette område som på andre områder ment, at hele vor sociallovgivning er bedst tjent med, at den tages ud af den politiske strid. Vi har jo adskillige gange haft erfaring for, at overbud finder sted, når det er et tilfældigt tal, vi hvert år skal operere med, når eengangstillægget ved vintertid skal fastsættes for aldersrentenyderne. Det er det, der er

grundsynspunktet for det forslag, jeg på regeringens vegne har stillet.

Jeg vil også gerne føje til, at jeg forsåvidt er glad for, at det citat blev bragt frem — fra betænkningen af 26. oktober 1950 —, hvori samtlige partier pålægger socialministeren at fremkomme med et forslag om halvårlig regulering, og jeg må altså beklage og erkende, at det ikke er gået så stærkt med det forslag, som det efter udvalgets mening skulle være gået; men nu foreligger det, og derfor kan jeg ikke se andet end, at jeg også på dette område er i overordentlig god overensstemmelse med det høje tings ønske.

Jeg skal endnu kun fremsætte nogle enkelte bemærkninger om det, der har været sagt her om medicinordningen. Jeg kan fremhæve, at ved de forhandlinger, der har været ført om medicinordningen — den forhandling, vi nu har, og de forhandlinger, der har været ført indenfor sygekasserne, efter at medicinordningen er blevet gennemført —, har grundsynspunktet været — det er fremsat klart og tydeligt i sygekassernes formands beretning for nogle uger siden i Svendborg —, at samtlige medlemmer skulle forstå, at det forbrug af medicin, som havde fundet sted, ikke kunne fortsætte. Vi har jo ikke behandlet det spørgsmål som et spørgsmål om, hvorvidt sygekasserne skulle betale medicinen, eller man skulle føre medicinproblemet over på socialkontoret. Fra de personer, de tusindvis af sygekassefolk, som med dygtighed har røgtet denne side af vore sociale opgaver, har det enstemmigt lydt til os, at medicinforbruget er for stort, og at man havde til hensigt at mindske medicinforbruget.

Dernæst vil jeg gerne sige, at når man gennemfører en så omfattende ordning som den, vi har gennemført pr. 1. juni, og vi må udsende et cirkulære som det, der blev udsendt i juni 1951, vil jeg ikke på nogen måde hævde her i dag, at der ikke kan være visse enkeltheder i de synspunkter, som er nedlagt her, som man ikke kan tale om eller rette. Det går vi selvfølgelig gerne med til, og alle de oplysninger, der foreligger for os både fra sundhedsstyrelsen og fra mange andre sider, udgør selvfølgelig materiale, der vil være tilgængeligt for det udvalg, der skal arbejde med sagen. Jeg har imidlertid allerede på nuværende tidspunkt ønsket overfor det høje ting at understrege det principielle synspunkt, som har været antaget af de kredse, der har behandlet, jeg kan vist sige i de sidste fem år, spørgsmålet om det overdrevne medicinforbrug her i landet.